

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra To Tidsaldre

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 147. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726068665888/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

Huer hentede han ligeledes selv. Saaledes blev han ved at lade forfærdige Mere og Mere af saadanne Pragtsykker, og Høstgildet var allerede for længe siden forbi, uden at disse Bestillinger ophørte. Saavel de to Fruentimmer som hans Kammertjener, der saae disse Sager, gjorde sig en og anden Tanke om Baronens Artighed mod Pigerne paa Godset, men det er vist, at den stakkels Herre havde en stor Kuffert fuld af glimrende Bondestads, der aldrig endnu var kommen noget Menneske tilgode.

Da en Tanke om det Paafaldende i hans Handlemaade opstod hos ham selv, grublede han paa andre Metoder til at nærme sig det kjære Huus og faae Adgang til det. Hans første Indfald bestod i, at han til en Ridetour valgte en sludfuld Efteraarsdag, da han desuden havde erfaret, at Præsten og hans Kone ikke vare hjemme. Han skar Remmen over paa sin Sadel, gik ind til en Skomager i Landsbyen for at faa den repareret, satte sin Hest ind paa Kroen, og gik derpaa dryppende af Regn til Christianes Huus, og bad om at maatte opholde sig der, medens hans Sadel blev gjort istand. Han havde – sagde han – villet besøge Præstens, men erfaret, at der Ingen var hjemme. Han blev modtaget med største Høflighed, og da den lille Familie netop sad ved Theebordet, bad man ham deeltage i dette lille Maaltid. Nu var Isen brudt. Baronens var en smuk ung Mand med et indsmigrende Væsen, forkjælet og forsømt i Opdragelsen, men med en ikke ringe naturlig Forstand og den store Verdens ydre Politur. De uskyldige Fruentimmer vare langt fra at ane nogen Plan til at indtrænge sig i deres nøisomme Bolig, de toge velvilligt og livligt Deel i Samtalen, som deres Gæst gjorde sit Bedste for at holde ilive saalænge og saa godt som muligt. Med varme Taksigelser for den ham viste Gæstfrihed bad han om Tilladelse til at turde komme igjen, han fjernede sig endelig og red hjem i et skrækkeligt Uveir, men i det bedste Lune af Verden. En frygtsom Beskedenhed, som ogsaa var mellem de nye Erfaringer, han gjorde i sit eget Indre, forvoldte imidlertid, at han kun med en vis Sparsomhed benyttede den givne Tilladelse, men uophørlig grublede han paa Midler til at komme i Christianes Huus, idetmindste med ligesaameget Frihed som Forvalteren og Skoleholderen, og disse to Mænd, som Ingen skulde have antaget for farlige Medbeilere, bleve Gjenstande for den unge Elskers hemmelige Skinsyge.

Ved Julerid havde han det snilde Indfald at bringe den lille Charles en heel Kurv fuld af Julegaver. Det barnlige Sind er næsten altid tak-